

U s n e s e n í

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Petra, Ph.D: a soudců JUDr. Zdeňky Sedlákové a JUDr. Tomáše Strouhy v exekuční věci oprávněného **PROFI CREDIT Czech, a. s.**, se sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1, IČO 61860069, zastoupeného JUDr. Ervínem Perthenem, MBA, advokátem se sídlem v Hradci Králové. Velké náměstí 135/19, proti povinné J. H., nar. , bytem v , zastoupené Mgr. Petrem Němcem, advokátem se sídlem v Praze 4, Mendiku 1396/9, pro 208.767 Kč s příslušenstvím o odvolání oprávněného proti usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 25.11.2016, č.j. 43 EXE 4293/2001-42, **t a k t o :**

Usnesení soudu prvního stupně **se m ě n í** tak, že exekuce nařízená usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 30.11.2011, č.j. 43 EXE 4293/2011-7 podle rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem JUDr. Martinem Týlem, ze dne 1.6.2011, sp. zn. 101 Rozh. 1687/2011-11, se nezastavuje.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně napadeným usnesením zastavil exekuci, která byla nařízena Okresním soudem v Českých Budějovicích usnesením ze dne 30.11.2011, č.j. 43 EXE 4293/2011-7 podle rozhodčího nálezu vydaného rozhodcem JUDr. Martinem Týlem ze dne 1.6.2011 sp. zn. 101 Rozh. 1687/2011-11 (výrok I.) a rozhodl o nákladech tak, že oprávněný je povinen zaplatit povinné náhradu nákladů exekuce ve výši 19.226 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám Mgr. Petra Němce (výrok II.) a že oprávněný je povinen zaplatit soudnímu exekutorovi náklady exekuce ve výši 12.355 Kč do tří dnů od právní moci usnesení (výrok III.). Soud sice neshledal, že by rozhodčí doložka nevyhovovala požadavkům na její transparentnost, ovšem nemohl pominout, že z provedených důkazů vyplývá, že pohledávka oprávněného přiznaná v rozhodčím nálezu (jíž se povinná smluvně zavázala oprávněnému vrátit) představuje extrémní nepoměr ke skutečně poskytnuté částce, která byla povinné vyplacena. Obecně by povinná tyto skutečnosti měla namítat v žalobě na zrušení rozhodčího nálezu u soudu tuto žalobu však povinná nepodala a s ohledem na to, že rozhodčí doložka byla uzavřena v roce 2010, vykonávaný rozhodčí nálezu byl vydán v roce 2011 a v tomtéž roce bylo zahájeno i samotné exekuční řízení, nemohl povinnou na podání této žaloby podle § 35 zákona o rozhodčím řízení odkázat ani exekuční soud. I když se tedy povinná nebránila způsobem, jaký jí k tomu zákon poskytuje, je exekuční soud toho názoru, že exekuci nelze provést a pro oprávněného nadále vymáhat částku, jež převyšuje pětinasobek částky, kterou fakticky povinné poskytla. Do této výše nedorůstala pohledávka oprávněného postupně, v důsledku dlouhodobého prodlení povinné s vrácením půjčené částky, nýbrž pohledávka se takto navýšila v podstatě okamžitě, po připočtení zcela zjevně nepřiměřené odměny za

poskytnutí úvěru a nepřiměřené smluvní pokuty (jež ani nebyla součástí smlouvy, ale obchodních podmínek oprávněného). Cílem takto sjednané odměny za poskytnutí úvěru a vysoké smluvní pokuty v důsledku krátkodobého prodlení povinné se splácením úvěru, již nešlo jen o zajištění návratnosti dluhu věřiteli, ale evidentně cílem bylo na úkor dlužníka se obohatit. Takové jednání věřitele, které nesměruje k účelu a smyslu sledovaného právními předpisy, nemůže požívat soudní ochrany, a je v rozporu s dobrými mravy, jestliže se takového plnění prostřednictvím soudního výkonu rozhodnutí věřitel domáhá. Celý uplatněný nárok, který rozhodce oprávněnému v rozhodčím nálezů přiznal, se soudu prvního stupně jeví buďto jako zjevný exces z rozhodovací praxe, nebo lze z toho usuzovat (jak argumentuje i povinná), že uvedený rozhodce v dané věci nemohl rozhodovat zcela nestranně. Exekuční soud s ohledem na zjištěné skutečnosti shledal, že vymáhání pohledávky oprávněného, jak o ní bylo rozhodnuto rozhodčím nálezem rozhodcem JUDr. Martinem Týle ze dne 1.6.2011, je v rozporu s dobrými mravy a představuje pouze zneužití práva za účelem poškození povinné s cílem se na její úkor obohatit. Jedná se o takové okolnosti, které odůvodňují, aby exekuce byla zastavena podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř.. V návaznosti na to rozhodl exekuční soud o povinnosti oprávněného, aby podle § 89 exekučního řádu nahradil náklady jednak povinné a jednak soudnímu exekutorovi.

Proti usnesení podává odvolání oprávněný. Souhlasí se soudem prvního stupně, jestliže shledal platnou rozhodčí smlouvu a rozhodčí nález. Nesouhlasí však s důvodem, který uplatnil soud prvního stupně pro zastavení exekuce. Podle odvolatele totiž tím soud meritorně přezkoumal samotnou exekvovanou pohledávku, což exekuční soud není oprávněn. Povinná obdržela na svůj účet částku 42.000 Kč a neuhradila ani jednu splátku, resp. ani korunu. Podle odvolatele to nasvědčuje tomu, že si již od počátku brala úvěr s tím, že ho nechce splácet a tak i učinila. Přestože by takové jednání povinné mohlo být za splnění dalších okolností považováno i za naplnění některých znaků trestného činu podvodu, oprávněný řešil věc civilní cestou a v souladu s uzavřenou rozhodčí doložkou uplatnil pohledávku v nalézacím řízení. Tam zůstala povinná zcela pasivní a došlo k vydání exekučního titulu, podle kterého soud nařídil exekuci. Pokud by byly k vymáhané pohledávce výhrady, neměla být exekuce nařizována. Exekuce je vedena již od roku 2011 a podle odvolatele je nepřípustné, aby byl učiněn takovýto nestandardní zásah. Došlo by tím k porušení jedné ze základních zásad exekučního řízení, že exekuční soud nemůže znovu přezkoumávat to, k čemu došel nalézací orgán. Oprávněný z opatrnosti poukazuje na to, že rozhodčí smlouva i rozhodčí nález jsou platné a dovolává se i judikatury soudů. Navrhuje, aby napadené usnesení bylo zrušeno a v exekuci nadále pokračováno.

Povinná ve svém vyjádření k odvolání navrhuje potvrdit napadené usnesení soudu prvního stupně v plném rozsahu. Upozorňuje na judikaturu Ústavního soudu, že exekuční soud nemůže být slepý a nemůže přehlížet zjevnou nespravedlnost jen proto, že je soudem exekučním, ale i on je vázán hodnotovým rámcem práva, což musí platit o to víc, pokud rozhodčí řízení neprobíhalo před nezávislým rozhodcem a zcela zjevně bylo zjevným excesem z mantinelů spravedlivého procesu a zákonného rozhodování. Podle povinné je zcela na místě aplikace ust. § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., jestliže je použito pro odstranění zjevné nespravedlnosti, tehdy, kdy by výkon rozhodnutí byl v rozporu s principy právního státu. Právě zastavovací důvod uvedený pod písm. h) je formulován všeobecně a jeho účelem je

umožnit, aby výkon rozhodnutí byl zastaven i v jiných závažných případech, které pro jejich možnou rozmanitost nelze s úplností předjímat.

Odvolání oprávněného je podle zákona přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou.

Odvolací soud přezkoumal usnesení podle § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř. a po provedeném odvolacím jednání dospěl k závěru, že odvolán oprávněného je důvodné.

Podle ustálené judikatury není exekuční soud oprávněn přezkoumávat v exekučním řízení věcnou správnost exekučního titulu, jelikož jeho obsahem je vázán a je povinen z něj vycházet (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2273/2008, 20 Cdo 4548/2007 a řada dalších). V této konkrétní věci je podle odvolacího soudu napadené usnesení vydané soudem prvního stupně v rozporu s touto ustálenou rozhodovací praxí.

Podle soudu prvního stupně nárok oprávněného přiznaný rozhodcem v rozhodčím nálezu, se jeví buďto jako zjevný exces z rozhodovací praxe, nebo že uvedený rozhodce nerozhodl zcela nestranně.

Rozhodovací praxe soudů poskytuje soudní ochranu účastníkům tam, kde nedostatky rozhodčího řízení jsou hodnoceny jako nedostatek pravomoci rozhodce ve smyslu ust. § 15 zákona o rozhodčím řízení (např. nález Ústavního soudu z 26.1.2012 sp. zn. I. ÚS 199/11). Tak tomu však není v této projednávané věci, kde soud prvního stupně neshledal, že by rozhodčí doložka nevyhovovala požadavku na její transparentnost (viz rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 958/2012 ze dne 10.7.2013). S tímto závěrem soudu prvního stupně se ztotožňuje i samotný odvolatel.

Jestliže soud prvního stupně popsané skutečnosti shledal jako „jiný důvod“ ve smyslu ust. § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., pak s tímto hodnocením se odvolací soud neztotožňuje. Závěry soudu prvního stupně vyúsťují v hodnocení rozhodčího nálezu buďto jako zjevný exces z rozhodovací praxe rozhodce nebo jako porušení zásady nestranného rozhodování, což ovšem neznamená, že by rozhodčí nález pozbyl účinků exekučního titulu. V exekučním řízení platí již uvedená zásada, že exekuční titul nemůže exekuční soud věcně přezkoumávat, což však napadené rozhodnutí činí. Odvolací soud s tímto věcným přezkumem nesouhlasí a podle jeho názoru nemůže věcný přezkum exekučního titulu vést k závěru o zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. Vydaný rozhodčí nález, jakkoliv může být zpochybnován jeho závěr, vyúsťující v uloženou povinnost k plnění vůči povinné, nepřestává být exekučním titulem a nemůže být proto ani v tomto konkrétním případě hodnocen jako „jiný důvod“, který vyúsťí v zastavení exekuce. Jestliže soud prvního stupně na základě věcného přezkumu exekučního titulu exekuci zastavil, učinil tak v rozporu takový závěr v napadeném rozhodnutí učinil, se základními principy, vztahujícími se k vzájemnému vztahu mezi nalézacím a exekučním řízením, jak jsou dosud uplatňovány v rozhodovací činnosti soudů.

Z těchto důvodů odvolací soud shledává napadené usnesení soudu prvního stupně jako věcně nesprávné, a proto podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil jeho rozhodnutí tak, že exekuce nařízená usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 43 EXE 4293/2011-7 ze dne 30.11.2011 podle rozhodčího nálezů vydaného rozhodcem JUDr. Martinem Týlem ze dne 1.6.2011, sp. zn. 101 Rozh. 1687/2011-11, se nezastavuje.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení je přípustné dovolání z důvodů uvedených v § 237 o.s.ř., podané ve lhůtě dvou měsíců od rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu; dovolání se podává u Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 24. února 2017

JUDr. Bohuslav Petr, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Monika Hanušová